

1

De weg naar O'Malley's Airport was een lang, stoffig en smal spoor dat eerst naar links en toen naar rechts leek te buigen en traag langs de korenvelden liep. Het vliegveld was een klein, droog stuk land in de buurt van Good Hope in McDonough County, op zo'n driehonderd kilometer ten zuidwesten van Chicago. Toen Pat O'Malley het voor het eerst zag, in de herfst van 1918, was dat kale stuk grond van 32 hectare het mooiste dat hij ooit had gezien. Geen boer met een beetje verstand had het willen hebben, en het was dus nog te koop. Het stuk land was spotgoedkoop geweest en Pat O'Malley had er het grootste deel van zijn spaargeld in gestopt. De rest besteedde hij aan de aanschaf van een kleine, gedeukte Curtiss Jenny, een overblijfsel uit de oorlog. Het was een two-seater met dubbele bediening, die hij gebruikte om vlieglessen te geven aan de zeldzame bezoeker die zich een paar lessen kon veroorloven, om af en toe een passagier naar Chicago te vliegen en om kleine ladingen vracht te vervoeren naar welke bestemming dan ook.

Door de Curtiss Jenny had hij vrijwel geen cent meer over, maar Oona, al tien jaar zijn mooie, kleine, roodharige vrouw, was de enige persoon die hij kende die niet vond dat hij volkomen gek was. Ze wist hoe graag hij altijd had willen vliegen sinds hij op een klein vliegveld in New Jersey voor het eerst een vliegshow had gezien. Om genoeg geld te hebben voor zijn vlieglessen had hij twee banen gehad, en hij had haar in 1915 helemaal meegesleept naar de Panama-Pacific Tentoonstelling in San Francisco, zodat hij Lincoln Beachey kon ontmoeten. Beachey had Pat meegenomen voor een rondvlucht, waardoor het voor Pat nog pijnlijker was toen Beachey twee maanden daarna verongelukt was. Beachey had net drie adembenemende loopings in zijn experimentele vliegtuig gemaakt toen het misging.

Op de tentoonstelling had Pat ook de beroemde vliegenier Art Smith ontmoet en een bataljon andere vliegfanaten als hijzelf. Ze vormden een broederschap van waaghalzen, van wie de meeste eigenlijk niets anders wilden doen dan vliegen. Ze leken pas tot leven te komen wan-

neer ze vlogen. Vliegen was alles. Ze leefden ervoor, praatten erover, droomden ervan en ademden de vliegerij. Ze wisten alles wat er maar te weten viel over elke vliegmachine die ooit was gebouwd en hoe ze het best gevlogen konden worden. Ze vertelden verhalen, wisselden adviezen uit en gaven elkaar informatie over de nieuwste vliegtuigen en de oudere, en over bijna onmogelijke mechanieken. Het was niet verrassend dat de meeste van hen niet geïnteresseerd waren in iets anders dan vliegen en er niet in slaagden een baan te houden die weinig of niets met vliegen te maken had. En Pat was er altijd bij. Hij vertelde over iets ongelooflijks dat hij had gezien of beschreef een of ander bijzonder vliegtuig dat er op de een of andere manier in geslaagd was de prestaties van zijn voorganger te overtreffen. Hij zei altijd dat hij op een dag zijn eigen vliegtuig zou hebben en misschien wel een hele vloot. Zijn vrienden lachten om hem en zijn familie zei dat hij gek was. Alleen Oona, die schat, geloofde in hem. Ze volgde alles wat hij zei en deed dat met totale loyaliteit en aanbidding. En toen hun dochttertjes geboren waren, probeerde Pat haar niet te laten merken hoe teleurgesteld hij was dat er geen zoons waren.

Maar hoeveel hij ook van zijn vrouw hield, Pat O'Malley was geen man om zijn tijd aan zijn dochters te verspillen. Hij was een echte man, een man die over grote vaardigheden beschikte. De investering in zijn vlieglessen haalde hij er al snel uit. Hij was een van die piloten die van bijna elke machine instinctief weten hoe deze gevlogen moet worden, en niemand was verbaasd toen hij zich als een van de eerste Amerikanen als vrijwilliger aanbood, nog voor de Verenigde Staten betrokken waren geraakt bij de Eerste Wereldoorlog. Hij vocht in het Lafayette Escadrille en ging toen het gevormd werd over naar het 94ste Aero Squadron, waar hij met Eddie Rickenbacker als commandant vloog.

Het waren spannende jaren geweest. Toen hij zich in 1916 als vrijwilliger meldde, was hij dertig jaar, ouder dan de meeste anderen. Ook Rickenbacker was ouder dan de meeste anderen. Dat en hun liefde voor vliegen hadden Pat en hij gemeen gehad. En ook net als Rickenbacker wist Pat O'Malley altijd wat hij deed. Hij was hard en slim en zeker van zichzelf. Hij nam eindeloze risico's en de mannen zeiden dat hij meer lef had dan alle anderen. Ze vlogen graag met hem en Rickenbacker zelf had gezegd dat Pat een van de grootste piloten ter wereld was. Na de oorlog probeerde hij Pat over te halen ermee door te gaan, want er waren grenzen om te verkennen, uitdagingen om aan

te gaan en nieuwe werelden om te ontdekken.

Maar Pat wist dat dat soort vliegen voor hem voorbij was. Hoe goed hij als piloot ook was, hij had zijn grote jaren gehad en ze lagen achter hem. Hij moest nu voor Oona en de meisjes zorgen. Toen de oorlog in 1918 eindigde, was hij tweeëndertig en was het tijd om aan de toekomst te denken. Zijn vader was intussen gestorven en had hem wat spaargeld nagelaten. Bovendien was het Oona gelukt wat geld opzij te leggen. En dat was het geld geweest dat hij meenam toen hij ten westen van Chicago op zoek ging naar een stuk land. Een van de mannen met wie hij had gevlogen, had hem verteld dat het land daar spotgoedkoop was, vooral als het niet geschikt was voor landbouw. En zo was het allemaal begonnen.

Hij had 32 hectare armzalige landbouwgrond gekocht, voor een goede prijs, en zelf het bord geschilderd dat er achttien jaar later nog stond. Er stond alleen maar O'MALLEY AIRPORT op en in die achttien jaar waren een L en de Y zo ongeveer verdwenen.

Met het laatste geld dat hij in 1918 over had gehad, had hij de Curtiss Jenny gekocht, en het was hem gelukt Oona en de kinderen met Kerstmis over te brengen. Aan de rand, dicht bij een riviertje en in de schaduw van een paar oude bomen, stond een kleine hut. Daar woonden ze, terwijl hij in zijn oude Jenny iedereen vloog die een charter wilde betalen en regelmatig post vervoerde. Het was een betrouwbare kleine machine en hij spaarde elke cent die hij kon. In het voorjaar was hij in staat een de Havilland D.H.4.a te kopen, waarmee hij post en vracht vervoerde.

De overheidscontracten die hij kreeg om post te vervoeren, waren winstgevend, maar hij was daardoor veel van huis. Soms moest Oona in haar eentje niet alleen voor de kinderen, maar ook voor het vliegveld zorgen. Ze had geleerd hoe ze de vliegtuigen moest voltanken en telefoontjes moest afhandelen over contracten en charters. Het gebeurde vaak dat Oona een vliegtuig moest binnenloodsen op de smalle landingsbaan, terwijl Pat onderweg was met post, passagiers of vracht.

De gebruikers van het vliegveld waren meestal verbaasd als ze zagen dat ze binnengeloodst werden door een mooie, jonge vrouw met rood haar, vooral dat eerste voorjaar toen ze zichtbaar zwanger was. Ze was die keer ontzettend zwaar geweest en had eerst gedacht dat het misschien een tweeling was, maar Pat wist zeker dat het geen tweeling was. Het was zijn droom die uitkwam... een zoon om met hem te gaan

vliegen en hem te helpen met het runnen van het vliegveld. De zoon waarop hij tien jaar had gewacht.

Pat deed de bevalling zelf, in het kleine huis dat hij langzaam aan het uitbreiden was. Ze hadden inmiddels hun eigen slaapkamer en de drie meisjes deelden de andere kamer. Er was een warme, gezellige keuken en een ruime woonkamer. Het huis had niets wat op luxe leek en ze hadden maar weinig dingen meegenomen. Al hun inspanningen en alles wat ze hadden, werd in het vliegveld gestopt.

Hun vierde kind was gemakkelijk gekomen, op een warme voorjaarsavond. Het had nauwelijks een uur geduurd, nadat ze een lange, rustige wandeling hadden gemaakt langs het korenveld van hun buurman. Hij had gepraat over het kopen van een ander vliegtuig en zij had verteld hoe opgewonden de meisjes waren over het idee van een nieuwe baby. De meisjes waren toen vijf, zes en acht geweest en hadden de baby meer gezien als een nieuwe pop dan als een echt broertje of zusje. Oona had het ook een beetje zo gevoeld. Het was vijf jaar geleden dat ze een baby in haar armen had gehouden en ze verlangde naar de komst van deze baby. En die kwam, kort voor middernacht, met een lange, krachtige schreeuw. Oona had een scherpe kreet laten horen toen ze de baby zag. Daarna was ze in tranen uitgebarsten omdat ze wist wat een teleurstelling dit voor Pat zou zijn. Het was niet Pats lang verwachte zoon; het was weer een meisje. Het was een groot, dik, prachtig meisje van negen pond, met grote blauwe ogen, een roomwitte huid en koperkleurig haar. Maar hoe mooi ze ook was, Oona wist hoe hij naar een zoon had verlangd en hoe teleurgesteld hij nu moest zijn.

‘Het is niet erg, lieveling,’ zei hij toen hij zag hoe ze zich van hem afwendde terwijl hij zijn jongste dochter in een doek wikkelde. Ze was mooi, misschien wel de mooiste van allemaal, maar ze was niet de zoon waarop hij had gehoopt. Hij streek zijn vrouw over haar wang, en pakte haar toen bij haar kin om haar te dwingen hem aan te kijken. ‘Het is niet erg, Oona. Ze is gezond en zal op een dag een bron van vreugde voor je zijn.’

‘En jij dan?’ vroeg ze ongelukkig. ‘Je kunt dit bedrijf niet eeuwig in je eentje blijven doen.’ De tranen stroomden over haar wangen en hij lachte om haar bezorgdheid. Ze was een goede vrouw en hij hield van haar, en als ze niet voorbestemd waren om zoons te krijgen, moest het maar zo zijn. Maar hij voelde een vage pijn in zijn hart op de plaats waar de droom over een zoon had gezeten. En hij durfde niet

aan nog een kind te denken. Ze hadden nu vier kinderen en deze mond erbij maakte het al moeilijker voor hen. Hij werd niet rijk van zijn vliegveld.

‘Dan zul jij me gewoon moeten blijven helpen met het voltanken van de vliegtuigen, Oonie, dat is dan niet anders,’ zei hij plagend, terwijl hij haar een kus gaf en de kamer uitliep om een whiskey te nemen. Hij had het verdiend. En terwijl hij naar de maan stond te kijken, nadat zij en de baby in slaap waren gevallen, vroeg hij zich af welke gril van het lot hem vier dochters en geen zoon had gezonden. Het leek hem niet eerlijk, maar hij was geen man die tijd verspilde aan de dingen die nu eenmaal waren zoals ze waren. Hij had een vliegveld te runnen en een gezin dat gevoed moest worden. De volgende zes weken had hij het zo druk, dat hij nauwelijks tijd had om bij zijn gezin te zijn, laat staan tijd om te rouwen om een zoon die een prachtige, gezonde dochter bleek te zijn.

De volgende keer dat hij haar echt zag, leek ze al twee keer zo groot te zijn en had Oona haar meisjesfiguur weer terug. Hij dacht met bewondering aan de veerkracht van vrouwen. Zes weken daarvoor was ze zo zwaar en kwetsbaar geweest, zo vol van belofte en zo gigantisch. Nu was ze weer jong en mooi en was de baby al een kleine roodharige deugniet met een eigen willetje. Als haar moeder en zusjes niet onmiddellijk op haar behoeften ingingen, was dit in de hele staat Illinois en het grootste deel van Iowa te horen.

‘Volgens mij is ze de luidruchtigste van allemaal, denk je niet?’ zei Pat op een avond, vermoeid van een lange retourvlucht naar Indiana. ‘Ze heeft een geweldig paar longen.’ Over zijn glas Ierse whiskey heen grinnikte hij tegen zijn vrouw.

‘Het was heet vandaag en ze heeft wat uitslag.’ Oona had altijd wel een verklaring als de kinderen wat uit hun doen waren. Pat bewonderde haar eindeloze geduld, maar ook tegenover hem was ze zo geduldig. Ze was een van die rustige mensen die weinig praten, veel zien en zelden iets onvriendelijks zeggen. In de bijna elf jaar van hun huwelijk hadden ze weinig ruzie gehad. Ze was zeventien geweest toen hij haar trouwde en ze was de ideale partner voor hem. Ze was tenslotte omgegaan met al zijn grillen en plannen en zijn eindeloze passie voor vliegen.

Later die week hadden ze een van die hete, windstille dagen in juni gehad. De baby had hen de hele nacht wakker gehouden en Pat moest vroeg in de ochtend op voor een snelle vlucht naar Chicago. Toen hij

die middag thuiskwam, hoorde hij dat hij twee uur later weer zou moeten vertrekken voor een niet-geplande postvlucht. Het waren moeilijke tijden en hij kon het zich niet veroorloven om werk af te wijzen. Het was een dag waarop hij meer dan ooit wenste dat er iemand was die hem kon helpen, maar er waren maar weinig mensen aan wie hij zijn kostbare vliegtuigen zou toevertrouwen en die mensen had hij al tijden niet meer gezien. Hij vertrouwde ze zeker niet toe aan een van de mensen die om werk waren komen vragen sinds hij zijn vliegveld had geopend.

‘Nog vliegtuigen te huur, vriend?’ bromde een stem tegen hem, terwijl Pat naar zijn logboek zat te staren en zich door de papieren op zijn bureau heen werkte. Zoals gewoonlijk stond hij op het punt om uit te leggen dat ze hem konden huren en niet zijn vliegtuigen toen hij opkeek van zijn werk en verbaasd begon te grijnzen.

‘Wel allemachtig,’ zei Pat. Hij glimlachte verrukt naar een jongen met een fris gezicht, een brede glimlach en een lok donker haar die voor zijn blauwe ogen hing. Het was een gezicht dat hij heel goed kende en waarvan hij was gaan houden in die roerige tijd die ze samen in het 94ste Aero Squadron hadden doorgebracht. ‘Wat is er aan de hand, joh? Geen geld voor de kapper?’ Nick Galvin had stijl zwart haar en het opvallende knappe uiterlijk van de blauwogige, zwartharige Ier. Nick had onder Pat gevlogen en was toen bijna als een zoon voor hem geweest. Hij was op zijn zeventiende in dienst gegaan en hoewel hij nu maar een jaar ouder was, was hij een van de beste piloten van het eskader geworden en een van Pats meest betrouwbare mannen. Hij was twee keer neergeschoten door de Duitsers, maar was erin geslaagd zijn beschadigde kist nog binnen te brengen, zonder motorvermogen, ofwel *dead stick* te landen en zo zichzelf en het vliegtuig te redden. De mannen in het eskader hadden hem daarna de bijnaam ‘Stick’ gegeven, maar hij had hem meestal ‘jongen’ genoemd. Hij vroeg zich ineens af of dit misschien de zoon was waarnaar hij zo hevig had verlangd, nu zijn laatste kind ook weer een meisje was geworden.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Pat, terwijl hij achteroverleunde in zijn stoel. Hij grinnikte tegen de jongen die de dood bijna net zo vaak getrotseerd had als hij.

‘Ouwe vrienden opzoeken. Eens even kijken of je niet dik en lui bent geworden. Is dat jouw Havilland daar?’

‘Ja, die heb ik vorig jaar gekocht in plaats van nieuwe schoenen voor de kinderen.’

‘Dat zal je vrouw leuk gevonden hebben,’ grinnikte Nick, en Pat werd herinnerd aan alle smachtende meisjes die hij in Frankrijk had achtergelaten. Nick Galvin was een knappe jongen en bijzonder overtuigend als het om de vrouwen ging. Hij had het in Europa uitstekend gedaan. Hij zei meestal dat hij vijfentwintig of zesentwintig was en ze leken hem altijd te geloven.

Oona had hem één keer ontmoet, in New York, na de oorlog, en had hem heel charmant gevonden. Ze had, blozend, gezegd dat ze hem bijzonder knap vond. Wat zijn uiterlijk betreft kon Pat niet tegen hem op, maar hij had iets aantrekkelijks en stevigs dat meer dan genoeg compensatie was voor het gebrek aan een Hollywoodachtig filmsteruiterlijk. Pat zag er goed uit. Hij had lichtbruin haar, warme bruine ogen en een Ierse glimlach die Oona’s hart had veroverd. Maar Nick had een uiterlijk dat de harten van jonge meisjes deed smelten. ‘Is Oona al verstandig genoeg geworden om jou te verlaten? Ik dacht dat ze dat wel snel zou doen nadat je haar naar deze uithoek had gesleept,’ zei Nick terloops, terwijl hij zich in een stoel tegenover Pats bureau liet vallen. Hij stak een sigaret op, terwijl zijn oude vriend lachte en zijn hoofd schudde.

‘Om je de waarheid te zeggen, ben ik er wel eens bang voor geweest. Maar ze heeft het niet gedaan, vraag me niet waarom. Toen we hier kwamen, woonden we in een hut waar mijn grootvader zijn koeien nog niet in zou hebben gezet en ik had nog geen krant voor haar kunnen kopen als ze dat had gewild, maar dat wilde ze niet. Goddank. Ze is echt een fantastische vrouw.’ Tijdens de oorlog had hij dat ook altijd over haar gezegd, en nadat Nick haar had ontmoet was hij het met hem eens geweest. Zijn ouders waren dood en hij had helemaal geen familie. Sinds de oorlog voorbij was, had hij maar wat rondgezworven en baantjes gehad op verschillende kleine vliegvelden. Op zijn achttiende jaar had hij geen thuis, geen plek om te zijn en geen plaats om naartoe te gaan. Pat had altijd wat medelijden met Nick gehad wanneer de mannen over hun familie praatten. Nick had geen zusters of broers en zijn ouders waren gestorven toen hij veertien was. Hij had in een weeshuis gezeten tot hij zich voor het leger had aangemeld. De oorlog had zijn hele leven veranderd en hij had het geweldig gevonden. Maar nu had hij geen enkele plaats om naartoe te gaan. ‘Hoe is het met de kinderen?’ Nick was lief voor hun geweest toen hij ze had ontmoet. Hij hield van kinderen en had er in het weeshuis genoeg meegemaakt. Hij was altijd degene geweest die aandacht had

voor de jongere kinderen, die hun 's avonds verhaaltjes voorlas of een spannend verhaal vertelde en ze troostte wanneer ze midden in de nacht wakker werden en om hun moeder huilden.

'Het gaat goed met ze.' Even aarzelde Pat. 'Vorige maand is de vierde geboren. Weer een meisje. Een grote deze keer. Ik dacht dat het een jongen zou zijn, maar dat bleek niet zo te zijn.' Hij probeerde zijn teleurstelling te verbergen, maar Nick hoorde het aan zijn stem en begreep het.

'Het ziet ernaar uit dat je je dochters zult moeten leren vliegen, niet, Ace?' zei hij plagend, en Pat liet zijn ogen rollen in duidelijke afkeer. Zelfs van de beste vrouwelijke vliegeniers was Pat nooit onder de indruk geweest.

'Dat denk ik niet, joh. Maar hoe zit het met jou? Wat vlieg jij tegenwoordig?'

'Eierdozen. Oorlogsrotzooi. Alles wat ik maar te pakken kan krijgen. Er is heel wat oorlogsmateriaal over en er zijn heel wat kerels die willen vliegen. Ik heb een beetje op vliegvelden rondgehangen. Heb je hier iemand aan het werk?' vroeg hij gespannen, in de hoop dat het niet zo was.

Pat keek hem aan en schudde zijn hoofd. Hij vroeg zich af of dit een teken was, alleen maar toeval of gewoon een kort bezoek. Nick was nog erg jong en had tijdens de oorlog voor heel wat opschudding gezorgd. Hij had veel risico genomen en was vaak op het nippertje ontsnapt. Hij was hard voor zijn kist geweest en nog harder voor zichzelf. Nick Galvin had niets te verliezen en niemand om voor te leven. Voor Pat waren die vliegtuigen alles wat hij bezat en hij kon het zich niet veroorloven om ze kwijt te raken, hoe graag hij de jongen ook mocht en hoe graag hij hem ook wilde helpen.

'Ben je nog steeds gek op risico's, zoals vroeger?' Eén keer had Pat hem bijna vermoord nadat hij hem tijdens een storm te laag over de grond had zien binnenkomen. Hij had hem door elkaar willen schudden tot zijn tanden zouden klapperen, maar was zo opgelucht geweest dat Nick het overleefd had dat hij hem alleen maar een stevige uitbrander had gegeven. De risico's die hij nam waren onmenselijk, maar het was wel wat hem groot had gemaakt. Maar dat was in oorlogstijd geweest. In vreedetijd kon niemand zich zijn bravoure veroorloven. Vliegtuigen waren te duur om als speelgoed te gebruiken.

'Ik neem alleen maar risico als het niet anders kan, Ace.' Nick hield van Pat. Hij bewonderde hem meer dan alle anderen die hij ooit had

gekend of met wie hij ooit had gevlogen.

‘En als het niet nodig is, Stick? Heb je dan toch de neiging om er een spel van te maken?’ De twee mannen keken elkaar aan en hielden elkaars blik vast. Nick wist wat hij bedoelde en wilde niet tegen hem liegen. Hij hield er nog steeds van risico’s te nemen. Hij hield van het gevaar en van het spel, maar hij had een groot respect voor Pat en zou nooit iets doen wat schadelijk voor hem kon zijn. In die zin was hij wel iets volwassener geworden. Bovendien was hij voorzichtiger nu hij met vliegtuigen van anderen vloog. Hij hield nog steeds van de spanning, maar niet genoeg om Pats toekomst in gevaar te brengen. Met de laatste dollar die hij had was Nick hierheen gekomen, helemaal uit New York, in de hoop dat Pat hem zou kunnen gebruiken.

‘Ik kan me gedragen als dat nodig is,’ zei hij rustig, terwijl zijn staalblauwe ogen de vriendelijke bruine ogen van Pat geen moment loslieten. Nick had iets jongensachtigs en vertederends, maar ook iets heel mannelijks. Ooit waren ze bijna als broers geweest. Die tijd konden ze geen van beiden vergeten. Het was een band die altijd zou blijven en dat wisten ze allebei.

‘Als je je niet gedraagt, gooi ik je op 3000 meter uit de Jenny zonder er ook maar twee keer over na te denken. Dat weet je, nietwaar?’ zei Pat ernstig. ‘Ik laat niemand kapotmaken wat ik hier probeer op te bouwen.’ Toen zuchtte hij. ‘Maar om eerlijk te zijn, het is bijna te veel werk voor één man. En het wordt echt te veel voor één en misschien zelfs voor twee als die postcontracten zo blijven doorgaan. Ik heb het gevoel dat ik voortdurend in de lucht zit. Ik kan mezelf niet meer bijhouden. Ik kan wel iemand gebruiken om wat van die vluchten over te nemen, maar ze zijn lastig en lang. Soms heb je behoorlijk slecht weer, vooral in de winter. En dat kan niemand iets schelen. Niemand wil horen hoe moeilijk het soms is. De post moet bezorgd worden. En dan hebben we de rest nog, de vracht, de passagiers, de korte vluchten hier- en daarheen, de mensen die wat spanning willen en alleen maar omhoog willen om naar beneden te kunnen kijken, en af en toe een vliegles.’

‘Het klinkt alsof je het druk hebt,’ zei Nick grinnikend. Hij genoot van elk woord dat hij hoorde. Hier was hij voor gekomen. Hiervoor en voor zijn herinnering aan de Ace. Nick had echt werk nodig en Pat wilde hem graag hebben.

‘Dit is geen spelletje. Dit is een echt bedrijf dat ik hier probeer op te

bouwen, en op een dag wil ik O'Malley's Airport op de kaart hebben staan. Maar dat zal me nooit lukken als jij al mijn vliegtuigen uit de lucht haalt, Nick, of zelfs maar één ervan. Alles wat ik heb zijn die twee vliegtuigen en dit stuk kale grond met dat bord dat je gezien hebt toen je hierheen reed,' legde Pat uit. Nick knikte. Hij begreep alles wat hij zei en hield meer van hem dan ooit. Er was iets met vliegeniers. Ze hadden een band die je nergens anders zag. Het was iets wat alleen zij begrepen en het was gebaseerd op eergevoel.

'Wil je dat ik wat van die lange vluchten van je overneem? Op die manier kun jij meer tijd hier doorbrengen, met Oona en de kinderen. En ik kan misschien ook de nachtvluchten doen. Ik zou daarmee kunnen beginnen en dan kun jij kijken of het bevalt,' zei Nick gespannen. Hij wilde wanhopig graag voor hem werken en was bang dat het misschien niet door zou gaan. Maar het ging er niet om dat Pat O'Malley hem niet wilde. Hij wilde alleen zeker weten dat Nick de basisregels begreep. Pat zou hem alles willen geven, een thuis, werk, hij zou hem zelfs adopteren als het moest.

'Je zou met de nachtvluchten kunnen beginnen, hoewel...' Hij keek zijn jonge vriend met een wat spijtige blik aan. Ze scheelden veertien jaar, maar door de oorlog was dat verschil vergeten. 'Er zijn van die nachten waarin de lucht de rustigste plaats is waar ik kan zijn. Als die baby van ons binnenkort niet gaat slapen 's nachts, ga ik haar een dosis whiskey geven. Oona zegt dat het door de hitte en de uitslag komt, maar ik zweer je dat het dat rode haar en het bijpassende karakter is. Oona is de enige roodharige die ik ooit ben tegengekomen die rustig en vriendelijk is. Dat kind van ons is echt een kleine feeks.' Maar ondanks zijn geklaag, leek Pat echt gek op haar te zijn en was zijn teleurstelling over het feit dat ze geen zoon was al grotendeels verdwenen. Vooral nu Nick er was. Zijn komst was precies het godsge-schenk waarom hij had gevraagd.

'Hoe heet ze?' vroeg Nick geamuseerd. Vanaf het moment waarop hij het gezien had, had hij van dat gezin gehouden en van alles wat erbij hoorde.

'Cassandra Maureen. We noemen haar Cassie.' Pat keek op zijn horloge. 'Ik breng je naar huis. Dan kun je straks eten met Oona en de meisjes. Ik moet hier om halfzes weer zijn.' Hij keek hem verontschuldiging aan. 'Je zult onderdak moeten zoeken in de stad. De oude mevrouw Wilson verhuurt een paar kamers. Ik heb hier geen plaats voor je, behalve een veldbed in de hangar waar de Jenny staat.'

‘Voorlopig is dat prima. Het is tenslotte warm genoeg. Als het moet slaap ik op de landingsbaan.’

‘Er is een oude douche aan de achterkant en hier is een wc, maar het is een beetje primitief,’ zei Pat aarzelend, maar Nick grinnikte en haalde zijn schouders op.

‘Dat geldt ook voor mijn budget totdat je me gaat betalen.’

‘Je kunt ook bij ons op de bank slapen, als Oona er geen bezwaar tegen heeft. Ze heeft in elk geval een zwak voor je. Ik krijg altijd te horen hoe knap je bent en hoeveel geluk de meisjes hebben met een jongen als jij. Ik denk dat ze het niet erg vindt als je op de bank slaapt tot je eraan toe bent om een kamer bij mevrouw Wilson te huren.’

Maar hij had geen van beide gedaan. Hij was meteen in de hangar getrokken en een maand later had hij een kleine hut voor zichzelf gebouwd. Het was nauwelijks meer dan een afdak, maar het was groot genoeg voor hem. Het was er netjes en schoon en hij bracht alle tijd die hij had in de lucht door. Hij vloog voor Pat en hielp hem zijn bedrijf opbouwen.

Het volgende voorjaar waren ze in staat er weer een vliegtuig bij te kopen, een Handley Page. Dit vliegtuig had een groter bereik dan de Havilland of de Jenny en kon meer passagiers en vracht vervoeren. Hun samenwerking was voor beiden een succes. Het was alsof alles wat ze deden met een toverstokje was aangeraakt. Het bedrijf liep fantastisch. Hun naam was al snel bekend in het hele Midwesten. Het bericht dat twee geweldige vliegers vanuit Good Hope opereerden, leek iedereen te bereiken die belangrijk was. Ze deden vracht, passagiers, lessen en post en begonnen na niet al te lange tijd een behoorlijke winst te maken.

En toen werd hun geluk compleet. Dertien maanden na de geboorte van Cassie, verscheen Christopher Patrick O’Malley, een kleine, gerimpelde, schreeuwende en broodmagere baby. Maar iets mooiers hadden zijn ouders nog nooit gezien en zijn vier zusjes starden in stomme verbazing naar die voor hen nog onbekende anatomie. De wederkomst van Jezus Christus op aarde had geen grotere beroering kunnen geven dan de komst van Christopher Patrick O’Malley op O’Malley’s Airport.

Er werd met een grote blauwe vlag gevlogen en een maand lang kreeg elke piloot die langskwam een sigaar van de stralende vader. Het was de moeite waard geweest om op te wachten. Na bijna twaalf jaar huwelijk was zijn droom eindelijk uitgekomen: hij had een zoon om zijn

vliegtuigen te vliegen en zijn vliegveld te helpen leiden.

‘Nou, het ziet ernaar uit dat ik net zo goed kan vertrekken,’ zei Nick de dag nadat Christopher was geboren op een wat spottend mistroostige toon. Hij had net een order binnengehaald voor een grote vracht die zondag aan de Westkust moest worden afgeleverd. Het was de grootste opdracht die ze ooit hadden gehad en het was een geweldig succes.

‘Hoe bedoel je, vertrèkken?’ zei Pat, met een vreselijke kater van het vieren van de geboorte van zijn zoon en een blik van paniek in zijn ogen. ‘Wat moet dat betekenen?’

‘Nou ja, ik denk dat mijn dagen hier geteld zijn nu Chris er is,’ zei Nick grinnikend. Hij was blij voor hen allebei en vond het fantastisch dat hij Chris’ peetvader was. Maar degene die vanaf het moment waarop hij haar zag zijn hart had gestolen, was Cassie. Ze was precies zoals Pat haar beschreven had, een kleine feeks. Ze voldeed aan alle beschrijvingen die ooit over roodharigen waren gemaakt, en Nick aanbad haar. Soms had hij bijna het gevoel dat ze zijn jonge zusje was. Hij kon niet meer van haar gehouden hebben als ze zijn eigen dochter was geweest.

‘Ja, jouw dagen zijn geteld,’ zei Pat grommend, ‘voor zo ongeveer de volgende vijftig jaar. Dus zet die luie kont van je in beweging, Nick Galvin, en controleer de post die ze net op onze landingsbaan hebben gedumpt.’

‘Ja, mijnheer... mijnheer Ace... uwe genade... uwe hoogheid...’

‘Hé, hou dat geslijm maar voor je!’ schreeuwde Pat tegen zijn rug, terwijl hij voor zichzelf een kop zwarte koffie inschonk en Nick over de landingsbaan naar de piloot rende voordat die weer zou vertrekken. Nick was precies wat Pat van het begin af aan gehoopt had, een godsgeschenk. En in het voorgaande jaar waren er geen rare dingen gebeurd. Hij had zijn risico’s genomen als hij in de winter bij slecht weer moest vliegen, en ze hadden allebei hun risico’s genomen in de vorm van noodlandingen en noodreparaties. Maar er was niets gebeurd waarover Pat zich zou kunnen beklagen, niets wat Nick had gedaan dat hij zelf niet zou hebben gedaan, niets wat een van Pats kostbare vliegtuigen in gevaar had gebracht. En Nick hield net zoveel van die vliegtuigen als Pat. De waarheid was dat Pat zijn bedrijf echt had kunnen opbouwen doordat Nick er was.

En dat was precies wat ze de volgende zeventien jaar waren blijven doen. De jaren waren sneller voorbijgevlogen dan de vliegtuigen die

opstegen van de vier zorgvuldig onderhouden landingsbanen op O'Malley's Airport. Drie ervan waren aangelegd in de vorm van een driehoek en de vierde, die van noord naar zuid liep, liep daar dwars doorheen. Dit betekende dat ze bij vrijwel elke wind konden landen en het vliegveld nooit hoefden te sluiten wegens problemen met vliegtuigen die een van de landingsbanen blokkeerden. Ze hadden nu een vloot van tien vliegtuigen. Nick had er twee gekocht en de rest was van Pat. Nick was alleen bij hem in dienst, maar Pat was altijd royaal geweest. In de loop van hun lange jaren van samenwerking en het opbouwen van het vliegveld waren ze echte vrienden geworden. Pat had Nick een paar keer voorgesteld om partner te worden, maar Nick zei dan altijd dat hij de zorgen niet wilde die daarbij hoorden. Hij wilde gewoon ingehuurd worden, zoals hij zei, hoewel iedereen wist dat Pat O'Malley en hij zo ongeveer een eenheid waren en dat je de één niet kwaad moest maken als je de ander niet op je nek wilde hebben. Pat O'Malley was speciaal, en Nick hield van hem als van een vader, een broer, een vriend. Hij hield van zijn kinderen alsof ze de zijne waren. Hij hield van alles wat met hem te maken had.

Maar anders dan voor Pat gold, waren familie en relaties niet Nicks sterke punt. Hij was één keer getrouwd, in 1922, toen hij eenentwintig was. Het huwelijk had zo'n zes maanden geduurd en toen was zijn achttienjarige bruid teruggegaan naar haar ouders in Nebraska. Nick had haar, tijdens een postvlucht, laat op een avond ontmoet in het enige restaurant van het stadje, dat het eigendom was van haar ouders.

Het enige dat ze meer had gehaat dan Illinois was vliegen en alles wat daarmee te maken had. Elke keer dat Nick haar mee de lucht in nam werd ze misselijk, elke keer dat ze een vliegtuig zag huilde ze en elke keer als Nick vertrok om er een te gaan vliegen jammerde ze. Het was duidelijk dat ze niet bij hem paste, en toen haar ouders haar kwamen halen, was Nick nog opgeluchter geweest dan zijn bruid. Hij was van zijn leven niet zo ongelukkig geweest en had gezworen dat hem dat nooit meer zou overkomen. Er waren sinds die tijd wel vrouwen geweest, maar Nick vertelde nooit over hen. Er waren geruchten geweest over Nick en een getrouwde vrouw in een andere stad, maar niemand wist of ze waar waren en Nick had er tegen Pat nooit over gepraat. Nadat hij zijn jongensachtige uiterlijk had verloren, was hij in een knappe man veranderd, maar niemand wist veel van zijn persoonlijke leven. De vrouwen met wie hij omging bleven altijd op de achtergrond.